

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 2025 р. №

Київ

Про схвалення Концепції Державної цільової соціальної програми
“Молодь України: покоління стійкості-2030”

1. Схвалити Концепцію Державної цільової соціальної програми “Молодь України: покоління стійкості-2030”, що додається.

Визначити Міністерство молоді та спорту України державним замовником Програми.

2. Міністерству молоді та спорту України разом з іншими заінтересованими центральними та місцевими органами виконавчої влади розробити та подати до 20 жовтня 2025 р. Кабінетові Міністрів України проект Державної цільової соціальної програми “Молодь України: покоління стійкості-2030”.

Прем'єр-міністр України

Ю. СВИРИДЕНКО

**Концепція
Державної цільової соціальної програми
“Молодь України: покоління стійкості – 2030”**

Визначення проблеми, на розв’язання якої спрямована Програма

Молодь є соціально-демографічною групою та частиною людського капіталу, яка відіграє ключову роль у формуванні економічного потенціалу держави та забезпеченні її конкурентоспроможності на глобальних ринках. Саме молоді люди визначають напрями та динаміку соціокультурних змін, вектори можливого розвитку суспільства, впливають на формування та реалізацію державної політики. В умовах сучасних викликів, коли багато молодих чоловіків та жінок боронять українську державність, роль молоді набуває особливого значення. З огляду на потребу у зміцненні людського капіталу, захисті суверенітету, повоєнному відновленні та прискоренні економічного зростання, держава має зробити одним із фокусів своїх стратегічних завдань забезпечення того, щоб молодь залишилася в Україні та мала тут перспективи для розвитку.

Україна перебуває в умовах невизначеності та нестабільності, у результаті чого українська молодь опинилася в епіцентрі складних випробувань. Окремі події, серед яких збройна агресія Російської Федерації проти України (далі – збройна агресія РФ) та пандемія коронавірусної хвороби (COVID-19) зумовили глибокі соціальні, демографічні та економічні зміни, які істотно вплинули на становище молоді, ускладнивши і без того нелегкий процес становлення та переходу до дорослого життя. Військові дії, масова міграція, тимчасова окупація Російською Федерацією частини території України, що супроводжується агресивною політикою насильницької асиміляції та мілітаризації – все це сформувало нові умови для усіх сфер життя молоді та вплинуло на зростання песимістичних настроїв щодо майбутнього, погіршення психічного та фізичного здоров’я, низької зацікавленості молодих людей в участі у суспільному житті.

Молодь в Україні - особи віком від 14 до 35 років. З урахуванням етапів розвитку, формування та зміни потреб молодих жінок та чоловіків на різних етапах дорослішання, у Національній молодіжній стратегії до 2030 року, затвердженій Указом Президента України від 12 березня 2021 р. № 94 (далі – Молодіжна стратегія), виокремлено такі чотири вікові групи молоді:

14–18 років: здебільшого охоплює учнівську молодь, яка визначається з освітніми та професійними орієнтирами й набуває досвіду участі в суспільному житті;

18–24 роки: молодь зазвичай здобуває фахову передвищу або вищу освіту, поєднує навчання з початком трудової діяльності та шукає шляхи самореалізації;

24–29 роки: молодь, як правило, вже визначилася з професійними пріоритетами, але часто стикається з труднощами офіційного працевлаштування й забезпечення гідних умов праці;

29–35 роки: молодь має професійний, управлінський або науковий досвід, часто потребує перекваліфікації, формує сім'ї, виховує дітей та активно залучається до суспільного життя країни.

Значна частина молодих жінок і чоловіків віком від 18 до 35 років бере безпосередню участь у захисті незалежності, державного суверенітету та територіальної цілісності України.

Молодь є також соціально різноманітною. Вона охоплює молодих жінок і чоловіків, які проживають у селах, селищах, містах України, так за її межами; на тимчасово окупованій Російською Федерацією частині території України, а також де ведуться бойові дії; внутрішньо переміщені особи (далі – ВПО), депортовані або примусово переміщені внаслідок збройної агресії РФ проти України; особи з інвалідністю; представники та представниці корінних народів України (кримських татар, караїмів, кримчаків) і національних меншин (спільнот), ромську національну меншину; молодих військовослужбовців, ветеранів, інших. Держава визнає різноманіття української молоді та необхідність врахування специфічних потреб різних категорій молоді.

Зниження чисельності молоді, її участі в суспільному житті та зростання міграційних настроїв є ключовими викликами, особливо з огляду на тих, хто планує виїхати за межі України, не пов'язує своє майбутнє з Україною або не відчуває себе частиною українського суспільства. За результатами соціологічного дослідження “Вплив війни на молодь в Україні”, проведеного дослідницькою агенцією “Info Sapiens” у 2024 році на замовлення Програми розвитку ООН (далі – Дослідження), лише 58 відсотків молоді висловили бажання залишитися в Україні, а частка молодих біженок / біженців, які прагнуть повернутися, зменшилася з 66 відсотків у 2023 році до 32 відсотків у 2024 році. Водночас частка тих, хто категорично не хоче повертатися, зросла з 6 відсотків до 19 відсотків відповідно. Демографічна криза в Україні, що загострилася під час збройної агресії РФ проти України, депортація та примусове переміщення частини української молоді з тимчасово окупованих частин території України, обстріли цивільної інфраструктури, призвели до різкого скорочення чисельності молоді. За даними Держстату, станом на 1 січня 2022 року, чисельність молоді становила 9 969 315 молодих людей (що становить 24,3 відсотка від загальної чисельності населення). Також за оцінкою Інституту демографії та проблем якості життя Національної академії наук України у 2024 році чисельність молоді скоротилася до 7 654 183 осіб, а за прогнозом експертів у сфері соціальної політики та демографії до 2030 року така чисельність може знизитися до 7 587 000 осіб.

Збройна агресія РФ проти України, за висновками аналітичного звіту “Молодіжна політика РФ як інструмент знищення ідентичності на тимчасово окупованих частинах території України”, підготовленого Центром громадянської просвіти “Альменда” у 2024 році, супроводжується системним впровадженням агресивної молодіжної політики на тимчасово окупованих частинах території України, що цілеспрямовано знищує українську ідентичність. Понад 600 тисяч молодих осіб віком 18–29 років проживає на тимчасово окупованих частинах території Луганської, Донецької, Запорізької та Херсонської областей України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль. Втрата зв'язку з ними та з молоддю за межами України без належної інтеграції загрожує формуванням покоління, що не ідентифікує себе як частину українського суспільства.

Низька продуктивність економіки, економічна нестабільність, дестабілізація ринку праці також створюють значні перешкоди для професійної реалізації молодих людей в Україні. Відповідно до результатів дослідження “Ставлення молоді до власного бізнесу: Україна та ЄС”, проведеного дослідницькою лабораторією “Rating Lab” у 2023 році, а також результатами звіту “Соціальне підприємництво та молодь”, складеного в рамках міжнародного проекту регулярних опитувань громадської думки “Євробарометр” у 2023 році, 73 відсотки молоді в Україні при виборі виду праці віддали перевагу самозайнятості, підприємницькій діяльності, але відсутність відповідних знань обмежують ці прагнення. На відміну від України, у Європейському Союзі молодь, здебільшого, надає перевагу роботі по найму і тільки 39 відсотків молодих людей розглядають можливості самозайнятості та ведення бізнесу. Молоді жінки та чоловіки можуть стикатися з труднощами в адаптації до мінливих умов ринку праці, пошуками свого професійного покликання та забезпеченням себе матеріально. Відтак, одним із важливих завдань сьогодення є допомогти молодим людям стати гнучкішими та адаптивнішими до змін, а отже, і конкурентоспроможнішими та економічно самодостатнішими через створення умов для здобуття ключових компетентностей, підтримку з профорієнтацією, перекваліфікацією та працевлаштуванням.

Індекс гендерної рівності в освіті 45,7 із 100; на ринку праці - 53,8, коли дівчата переважно обирають соціально-гуманітарні сфери з нижчою оплатою, а хлопці – технічні та силові професії, разом із нерівномірним розподілом доглядової праці, спричиняє гендерний розрив в оплаті праці. За офіційною статистикою 2021 року, жінки заробляють у середньому на 18% менше за чоловіків, а в доступі до керівних посад — бал Індексу становить лише 38,7. Це потребує фокусу на рівний доступ до професій, підтримку дівчат у STEM (STEAM/STREAM)-освіті, перекваліфікації та справедливого розподілу доглядових обов’язків.

Гендерно зумовлене насильство (ГЗН) продовжує бути актуальною проблемою, посиленою війною та вимушеним переміщенням. Згідно з Гуманітарним планом потреб та реагування в Україні на 2025 рік, приблизно 2,4 мільйона людей — переважно жінки та дівчата — зазнають або перебувають під загрозою ГЗН та потребують підтримки і захисту. Урахування ГЗН у молодіжних програмах є необхідним для захисту прав і гідності, а також інвестиції в ментальне здоров’я, безпеку та участь молоді в суспільному житті.

Проблема психічного здоров’я молоді продовжує загострюватися як в Україні, так і в країнах Європейського союзу. За даними міжнародного дослідження серед 11 країн світу, проведеного компанією “Alligator” у 2023 році, психічне здоров’я є одним із головних викликів для молоді на найближчі п’ять років. Як свідчать результати Дослідження у 2024 році частка молоді в Україні, яка була занепокоєна своїм психічним здоров’ям, становила 25 відсотків (порівняно з 22 відсотками у 2023 році). Погіршення психічного здоров’я, стреси та розлади, викликані збройною агресією РФ проти України, вимушеною міграцією та іншими травматичними подіями, призводять до руйнування соціальних зв’язків, збільшення випадків розлучень у молодих сім’ях. За даними Дослідження частка тих, хто повідомив про розрив стосунків із друзями або членами сім’ї зросла з 18 відсотків у 2023 році, до 27 відсотків у 2024 році. У країнах Європейського союзу за даними звіту “Молодь та демократія”, складеного в рамках міжнародного проекту регулярних опитувань громадської думки “Євробарометр” у 2024 році, 46 відсотків молоді віком 15 – 30 років стикалися з емоційними або

психосоціальними проблемами (відчували тривогу чи депресію) впродовж останнього року.

Іншим проблемним аспектом є низька залученість молоді до суспільного життя та діяльності інститутів громадянського суспільства. За даними Дослідження 69 відсотків опитаних молодих людей не брали участі в діяльності жодного з таких інститутів за останні 12 місяців. Водночас сприйняття молоддю власної спроможності впливати на зміни в громаді також залишається невисокою – лише вісім відсотків респондентів відповіли ствердно – “так” на запитання “Чи відчуваєте ви, що можете особисто впливати на зміни в своїй громаді?”. Це свідчить не лише про низький рівень участі, а й про відсутність внутрішньої мотивації.

Низький рівень участі молоді до суспільного життя, недовіра до державних інституцій та обмежене відчуття впливу на зміни в країні свідчать про недостатню ефективність молодіжної політики. Цю проблему поглиблюють фрагментованість зусиль різних суб'єктів, слабка координація між ними, низька інституційна спроможність, нестача підготовлених фахівців та обмеженість ресурсів.

Створення сприятливого та інклюзивного середовища, в якому визначається унікальність кожної молодої людини, враховуються різноманітні потреби, а також забезпечується рівний доступ до змістовних та актуальних можливостей, що відповідає викликам сьогодення, сприяє реалізації потенціалу молоді, усвідомленню громадянської відповідальності, пошуку свого місця у суспільстві та формуванню стійкого відчуття приналежності до спільноти.

Одним із ключових завдань є посилення ролі і впливу молоді в суспільстві, зокрема шляхом її залучення до вирішення питань державного і місцевого значення, а також забезпечення участі молоді у формуванні, реалізації, моніторингу та оцінці ефективності реалізації молодіжної політики на всіх рівнях. Водночас необхідним є зміцнення інституційної спроможності органів державної влади та органів місцевого самоврядування, формування ключових компетентностей державних службовців, посадових осіб місцевого самоврядування, фахівців, які працюють з молоддю (зокрема молодіжних працівників), що сприятиме налагодженню ефективного діалогу з молоддю, її залученню до процесів прийняття рішень на всіх рівнях.

Крім того, необхідно створити умови та доступні можливості для особистісного, професійного, іншого розвитку молоді на кожному етапі її дорослішання, а також формування ключових компетентностей, що сприятимуть її самореалізації, розвитку та участі в суспільному житті. Це сприятиме не лише збереженню молоді, яка пов'язує своє майбутнє з Україною, а й формуванню якісно нової країни.

Інвестування в молодь є ключовим чинником для зміцнення країни сьогодні та її повоєнного відновлення. За даними звіту “Краще майбутнє: економічне обґрунтування для інвестування в молодь в Україні”, підготовленого ЮНІСЕФ у 2024 році, брак ресурсів для молоді може призвести до демографічної кризи, еміграції та погіршення психічного здоров'я. Водночас, кожна гривня, інвестована в навички, охорону здоров'я, працевлаштування чи участь молоді, до 2030 року може принести суспільству 2,5 гривні, і з часом ця віддача зростатиме.

Досягнення довгострокових результатів потребує застосування програмного підходу, що забезпечить стратегічне планування, міжвідомчу та міжсекторальну взаємодію, мобілізацію ресурсів, сталість управлінських рішень, орієнтованість на результат, а також врахування специфічних потреб різних категорій молоді.

Державна цільова соціальна програма “Молодь України: покоління стійкості-2030” (далі-Програма) ґрунтується на аналізі стану і проблем розвитку української

молоді, результатів виконання попередніх програм, а також враховує програмні вимоги і перспективи, визначені Молодіжною стратегією, планом заходів з виконання Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, з іншої сторони, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 25 жовтня 2017 р. № 1106 (Офіційний вісник України, 2018 р., № 24, ст. 852), Національною стратегією із створення безбар'єрного простору в Україні на період до 2030 року, схваленою розпорядженням Кабінету Міністрів України від 14 квітня 2021 р. № 366 (Офіційний вісник України, 2021 р., № 36, ст. 2154; 2025 р., № 36, ст. 2399), Державною стратегією забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків на період до 2030 року, схваленою розпорядженням Кабінету Міністрів України від 12 серпня 2022 р. № 752 (Офіційний вісник України, 2022 р., № 70, ст. 4248), Законом України “Про зайнятість населення”, Стратегією молодіжного сектору Ради Європи до 2030 року, переглянутою Європейською хартією про участь молоді у громадському житті на місцевому та регіональному рівні, ухваленою Конгресом місцевих та регіональних влад Європи 21 травня 2003 р., Хартією Ради Європи з освіти для демократичного громадянства й освіти з прав людини (2010), Рекомендаціями Комітету Міністрів державам-членам: про доступ молодих людей до прав, CM/Rec(2016)7; про молодіжну роботу, CM/Rec(2017)4; про захист молодіжного громадянського суспільства і молоді та підтримки їхньої участі в демократичних процесах, CM/Rec(2022)6, Указом Президента України від 30 вересня 2019 р. № 722 “Про Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року”, Концепцією розвитку громадянської освіти в Україні, схваленою розпорядженням Кабінету Міністрів України від 3 жовтня 2018 р. № 710 (Офіційний вісник України, 2018 р., № 80, ст. 2686, 2022 р., № 82, ст. 5052), документами Організації Об'єднаних Націй, Європейського Союзу та Ради Європи, що регламентують засади розвитку молодіжної політики, та розроблена відповідно до принципів здійснення молодіжної політики, визначених Законом України “Про основні засади молодіжної політики”.

Аналіз причин виникнення проблеми та обґрунтування необхідності її розв'язання програмним методом

Виклики, спричинені посиленням збройної агресії РФ проти України, соціально-економічною нестабільністю та демографічною кризою, створюють значні бар'єри для цілісного розвитку та самореалізації української молоді.

Масштабність зазначених проблем, з якими Україна зіткнулася вперше за роки незалежності, обумовила неможливість їх розв'язання у рамках раніше прийнятих програм. Своєю чергою складність проблем, що постали перед українською молоддю та державою у процесі формування та реалізації молодіжної політики, зумовлюють потребу в системному аналізі та вирішенні цих проблем на всіх ключових рівнях – державному (проблеми держави), інституційному (проблеми суб'єктів молодіжної роботи) та соціальному (проблеми молоді).

До основних причин виникнення проблем на державному рівні належать:

триваюча збройна агресія РФ проти України, тимчасова окупація Російською Федерацією частини території України, що ускладнює підтримку зв'язку з молоддю, яка мешкала на території України, на якій ведуться (велися) бойові дії, або на тимчасово окупованій Російською Федерацією території України, з молоддю, яка проживає за межами України, що призводить до поступової асиміляції молоді в іншому

культурному просторі, втрати зв'язку з українським суспільством, що загрожує формуванням покоління, яке не ідентифікує себе як його частину;

системні прогалини при реалізації молодіжної політики через обмежену міжвідомчу та міжсекторальну взаємодію;

обмеженою спроможністю (кількістю та недостатнім рівнем компетентностей професійної підготовки) державних службовців, посадових осіб місцевого самоврядування щодо залучення молоді до вирішення питань державного і місцевого значення, формування та реалізації молодіжної політики і здійснення молодіжної роботи;

низький рівень інституційної та організаційної спроможності суб'єктів молодіжної роботи та їх ресурсного забезпечення;

недостатній рівень визнання та підтримки молоді як суб'єкта економічних трансформацій, а також слабка інтеграція молодіжного потенціалу в стратегічні економічні процеси;

недостатнє врахування потреб молоді під час розробки та реалізації програм, що стосуються молоді, зокрема на регіональному та місцевому рівнях, що призводить до зниження її ефективності та посилення територіальної нерівності у доступі молоді до молодіжної роботи та можливостей участі в суспільному житті;

відсутність належного врахування вікових особливостей та реальних потреб молоді на різних етапах дорослішання у державних програмах, а також обмеження цілей програм виконанням показників замість впровадження реальних змін;

слабкість стратегічного планування, відсутність дієвої наскрізної системи моніторингу та оцінки ефективності і результатів реалізації молодіжних програм (проектів), а також завдань і заходів Програми, які не враховують довгостроковий вплив.

До основних причин виникнення проблем на інституційному рівні належать:

брак інклюзивних та безбар'єрних просторів, зумовлених як втратою частини молодіжної інфраструктури внаслідок збройної агресії РФ проти України, так і недорозвиненістю цифрової інфраструктури для реалізації молодіжної політики та/або для здійснення молодіжної роботи дистанційно, що посилює нерівність між громадами та ускладнює рівний доступ молоді до якісних послуг, зокрема для молоді з територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих частин території України;

поширеними в суспільстві стереотипами щодо гендерних ролей, нерівномірним розподілом безоплатної доглядової праці та розривом в оплаті праці;

зміна місця розташування, формату діяльності або припинення функціонування певної кількості молодіжних центрів, молодіжних рад, організацій та інших суб'єктів молодіжної роботи призвело до втрати стабільності та сталої роботи у цій сфері;

недостатній рівень організаційної та інституційної спроможності суб'єктів молодіжної роботи, що знижує їхню здатність адаптуватися до змін, ефективно реалізовувати програми та заходи для молоді;

вимушене переміщення молодіжних працівників і працівниць, що призвело до часткового або повного обмеження їхньої діяльності, зокрема в офлайн форматі;

недостатня кількість кваліфікованих молодіжних працівників і обмежений доступ до належного навчання, що впливає на якість роботи з молоддю;

фінансування заходів і програм для молоді за залишковим принципом, що призводить до зниження їх потенціалу, обмежує інноваційність та перетворює більшість ініціатив на формальні заходи з обмеженим впливом;

відсутність реінтеграційних та адаптаційних програм для суб'єктів молодіжної роботи з території України, на якій ведуться (велися) бойові дії, або з тимчасово окупованої Російською Федерацією території України;

потреба системної роботи із молодими військовослужбовцями, ветеранами, зумовлена триваючою збройною агресією РФ проти України та необхідністю їхньої реабілітації, адаптації та повноцінної реінтеграції в усі сфери життя на основі безбар'єрного підходу.

До основних причин виникнення проблем на соціальному рівні належать:

масова міграція, депортація або примусове переміщення частини української молоді з територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих частин території України;

відсутність когнітивної безпеки через низький рівень поінформованості та обмежений доступ до якісних програм неформальної освіти, спрямованих на розвиток актуальних компетентностей, що суттєво знижує здатність молоді адаптуватися до сучасних викликів і робить її вразливою до дезінформації, пропаганди та інших форм ворожого інформаційного впливу, у тому числі із використанням технологій штучного інтелекту;

зростання рівня безробіття та поширення тіньової зайнятості серед молодих жінок і чоловіків, що зумовлено соціально-економічною нестабільністю, посиленням сформованих освітньо-професійних та гендерно-вікових дисбалансів, наслідками збройної агресії РФ проти України, зовнішньої та внутрішньої міграції молоді;

брак доступних і якісних програм профорієнтації та перекваліфікації молоді з урахування гендерних розривів, які відповідають сучасним вимогам ринку праці, програм для молодих підприємців для здобуття компетентностей у різних сферах, а також фахових та управлінських навичок, необхідних для працевлаштування;

недостатня кількість та якість програм неформальної освіти для розвитку підприємницьких компетентностей молоді, що ускладнює їхню якісну професійну реалізацію та інтеграцію у ринок праці, сприяє міграційним настроям серед молодих людей, а також обмежує розвиток малого і середнього підприємництва;

травматичний досвід, отриманий внаслідок збройної агресії РФ проти України, вимушеної зовнішньої та внутрішньої міграції та соціальної ізоляції, що суттєво впливає на всі рівні функціонування молоді (зокрема фізіологічний, психологічний, соціальний, особистісний, професійний);

відсутність системної підтримки психічного здоров'я молоді з боку держави, нестача послуг із соціально-психологічної адаптації та програм фахової психологічної підтримки для молодих жінок та чоловіків, у тому числі з територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих частин території України, депортованих або примусово переміщених внаслідок збройної агресії РФ проти України, внутрішньо переміщених осіб, які належать до корінних народів України, національних меншин (спільнот), військовослужбовців, ветеранів, молодих сімей, молоді підліткового віку та їх батьків, а також молодих батьків, що може загострювати травматичні ситуації, сприяти соціальній ізоляції, депресії, розпаду сімейних зв'язків і зростанню випадків суїцидальної поведінки;

недостатній рівень культури турботи про власне психічне та фізичне здоров'я як серед молодих чоловіків, так і молодих жінок;

брак нових та альтернативних форм участі молоді у суспільному житті їхнє недостатнє фінансування – навіть попри те, що традиційні інструменти та форми участі

і соціальної активності часто є малоефективними та не відповідають потребам та інтересам молодих людей;

низький рівень зацікавленості молоді у суспільному житті, зумовлений недовірою до органів публічної влади, відсутністю відчуття реального впливу на ухвалення рішень, низьким рівнем поінформованості про свої права, обов'язки та можливості, зокрема, бути активним учасником чи учасницею суспільних змін, що знижує мотивацію до участі та сприяє відстороненню від суспільних процесів;

відсутність реінтеграційних та адаптаційних програм для інтеграції молоді з територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих частин території України, яка виїхала за межі України та молодих жінок і чоловіків, які є внутрішньо переміщеними особами до культурного, інформаційного, освітнього простору України;

зростання ризиків стигматизації різних груп молоді внаслідок триваючої збройної агресії РФ проти України, що може сприяти посиленню соціальної напруги та зниженню рівня згуртованості в суспільстві;

невизнання та неврахування унікальних і різноманітних потреб усіх груп молоді, що спричиняє упереджене ставлення, обмеження у доступі до можливостей, інфраструктури та ускладнює повноцінну інтеграцію молоді до суспільного життя та інших сфер життєдіяльності, незалежно від її віку, статі, місця проживання, інвалідності, етнічного й соціального походження, громадянства, майнового та сімейного стану;

недостатній рівень поінформованості через недосконалість комунікаційних механізмів про можливості участі у молодіжних програмах та заходах призводить до формування так званої “закритої бульбашки”, коли активними учасниками молодіжної політики стають переважно представники вузького кола молоді, у той час як більшість залишається поза важливими суспільними процесами, що підсилює соціальну ізоляцію та знижує рівень залученості молоді.

Враховуючи вищезазначене, використання програмного методу є необхідним для системного та довгострокового подолання зазначених проблем. Їхнє вирішення потребує консолідації дій органів державної влади та місцевого самоврядування, суб'єктів молодіжної роботи, міжнародних організацій, що опікуються питаннями молоді, інститутів громадянського суспільства, представників роботодавців, соціально відповідального бізнесу та інших зацікавлених сторін.

Програма має стати платформою для узгодження інтересів та зусиль між усіма сторонами на національному, регіональному та місцевому рівнях, що сприятиме ефективній реалізації молодіжної політики відповідно до стандартів Ради Європи, Європейського союзу та Організації Об'єднаних Націй. Її виконання передбачає налагодження міжвідомчої та міжсекторальної взаємодії, залучення коштів державного і місцевих бюджетів, міжнародної допомоги, а також забезпечення інклюзивності, урахування потреб молоді та адаптацію заходів до особливостей розвитку молодих жінок та чоловіків на різних етапах дорослішання.

Програмний підхід дозволить не лише реагувати на проблеми, а й діяти на їх випередження – через планування, моніторинг і коригування заходів відповідно до їхньої ефективності у довгостроковій перспективі. Це дасть змогу уникнути фрагментарності, формалізму, забезпечити інтеграцію молоді в усі сфери суспільного життя та створити умови для формування сильного, інноваційного й відповідального покоління, здатного брати участь у відновленні та розбудові держави та посиленні людського капіталу України.

Програмний підхід дозволяє перейти від фрагментованого реагування на окремі виклики до системного вирішення стратегічних проблем, що забезпечить інтеграцію молоді у всі сфери суспільного життя та сприятиме сталому розвитку молодіжної політики, яка стане фундаментом для побудови сильної, інноваційної та відповідальної молоді України та дозволить молодіжній політиці України стати реальним чинником трансформації суспільства та залучення молоді до процесів розбудови держави.

Отже, для системного подолання зазначених проблем передбачається реалізація таких пріоритетних завдань і заходів:

забезпечення міжвідомчої та міжсекторальної взаємодії між усіма заінтересованими сторонами, долученими до формування та реалізації молодіжної політики;

формування безбар'єрного та сприятливого середовища, в якому визначається унікальність та потреби кожної молодої людини, на всіх етапах її формування та становлення;

розвиток кадрового потенціалу та розбудова молодіжної інфраструктури, впровадження цифрових інструментів для підтримки молоді на всіх рівнях;

створення умов для особистісного, освітнього, професійного розвитку, економічної спроможності та підприємницької активності молодих жінок та чоловіків;

впровадження систем підтримки психічного здоров'я, соціально-психологічної допомоги та життєстійкості молодих людей;

формування у молоді відчуття приналежності до українського суспільства, її залучення до ухвалення рішень і участі у суспільному житті;

забезпечення реінтеграції молоді з тимчасово окупованих частин території України, внутрішньо переміщених осіб і молоді за межами України, молодих військовослужбовців, ветеранів у соціокультурний простір України.

Мета Програми

Метою Програми є формування у молоді, як стратегічної складової людського капіталу України, відчуття приналежності до українського суспільства, розвиток її життєстійкості та створення можливостей для особистісної самореалізації.

Визначення оптимального варіанта розв'язання проблеми на основі порівняльного аналізу можливих варіантів

Існують два варіанти розв'язання проблеми.

Перший варіант – застосування традиційного підходу, який передбачає централізоване управління молодіжною політикою та її реалізацію шляхом створення дієвої управлінської вертикалі на національному, регіональному та місцевому рівнях. Однією з ключових переваг цього підходу є його структурованість та контрольованість. Централізоване управління дає змогу ефективно координувати реалізацію програм на регіональному і місцевому рівнях та аналізувати їх відповідно до пріоритетних завдань, визначених державною програмою.

Однак цей підхід має низку суттєвих недоліків, головним з яких є його незначна гнучкість, яка посилюватиметься на тлі зростаючої невизначеності у наступні роки. Через складний процес ухвалення рішень зміни впроваджуються досить повільно, що часто призводить до формальної реалізації заходів без урахування актуальних викликів часу. Крім цього, молодіжна політика залишається фрагментованою через слабку

координацію між усіма заінтересованими сторонами. Моніторинг і аналіз потреб молоді здійснюється нерегулярно, здебільшого за кількісними показниками, без якісної оцінки впливу на життя молодих людей, що призводить до викривленого розуміння їхніх реальних проблем та потреб. Суттєвою перешкодою залишається низький рівень залучення молоді, інших суб'єктів молодіжної роботи до процесу ухвалення рішень, зокрема на регіональному та місцевому рівнях, що призводить до зниження довіри до прийнятих рішень, сприяє їхньому сприйняттю як декларативних, малорезультативних та далеких від реальних потреб молоді, а також призводить до значного зменшення їхньої ефективності та вагомості.

Отже, традиційний підхід є ефективним з точки зору контролю, але у періоди соціальних змін він демонструє низьку адаптивність та недостатньо імплементує принципи молодіжної політики, як-от рівність прав молоді, її участь, обґрунтованість, міжвідомча та міжсекторальна взаємодія.

Другий варіант – інноваційний підхід, який містить поєднання традиційного підходу із використанням управлінської вертикалі та активної участі органів державної влади та органів місцевого самоврядування, суб'єктів молодіжної роботи, представників роботодавців, соціально відповідального бізнесу, міжнародних організацій, що працюють з молоддю та інших зацікавлених сторін у реалізації молодіжної політики. Такий підхід ґрунтується на принципах участі, партнерства, міжвідомчої та міжсекторальної взаємодії із застосуванням гнучких інструментів реалізації, впровадженні цифрових інструментів та розвитку молодіжної роботи, посиленні ролі неформальної освіти. Він дозволяє уникати дублювання та фрагментації зусиль, підвищує довіру молоді до прийнятих рішень і створює умови для цілісного розвитку молоді з урахуванням їхніх реальних потреб на всіх етапах її розвитку – від раннього підліткового віку до дорослого життя.

Цей підхід також сприяє фінансово сталій реалізації програм для молоді, передбачаючи поєднання обмежених ресурсів держави з підтримкою міжнародних партнерів, що дозволяє залучати кошти державного та/або місцевих бюджетів, міжнародної технічної допомоги, добровільних внесків та інших джерел, не заборонених законодавством.

Найбільшим недоліком інноваційного підходу є наявність потреби у високому рівні координації усіх гравців. Реалізація такого підходу потребуватиме інтеграції зусиль та якісної міжвідомчої та міжсекторальної взаємодії всіх залучених заінтересованих сторін. Відсутність ефективної співпраці може призвести до посилення фрагментованості молодіжної політики через дублювання реалізованих заходів та програм для молоді, зокрема, на державному та місцевому рівнях, та, як наслідок, до нерівномірної підтримки молоді в Україні, що призведе до істотного посилення суспільних упереджень, культурного розриву та зниження соціальної згуртованості.

Водночас, попри окреслені ризики, інноваційний підхід є оптимальним, адже поєднує стратегічне планування, участь молоді, міжсекторальну та міжвідомчу взаємодію, а також мобілізацію ресурсів. Це забезпечує системність, адаптивність і стійкість молодіжної політики, орієнтованої на реальні потреби молоді, що сприяє формуванню людського капіталу та відіграє ключову роль у повоєнному відновленні та розбудові України.

Шляхи і способи розв'язання проблеми, строк виконання Програми

Програма передбачає концентрацію зусиль на трьох пріоритетних завданнях.

Пріоритетне завдання 1. Розширення участі молоді у суспільному житті та зміцнення соціальної згуртованості.

Пріоритетне завдання планується реалізовувати через:

створення умов для участі молоді у суспільному житті, забезпечення її доступу до ухвалення рішень на національному, регіональному і місцевому рівнях зокрема:

розширення доступу та можливостей для реалізації молоддю свого права на участь у формуванні, реалізації та моніторингу молодіжної політики на всіх рівнях, у тому числі через їхню участь у діяльності молодіжних рад, органах (організацій) учнівського та студентського самоврядування, молодіжних та дитячих громадських організацій, інших суб'єктах молодіжної роботи;

створення нових можливостей та зменшення бар'єрів для громадської, волонтерської діяльності та інших форм участі молоді; розвиток співпраці між різними групами молоді та суб'єктами молодіжної роботи; сприяння обміну досвідом, поширенню кращих практик, реалізації спільної діяльності, участі у формальних і неформальних платформах взаємодії;

формування у молоді ідентифікації себе як частини українського суспільства та сприяння соціальній інтеграції, адаптації і реінтеграції молоді, зокрема:

поглиблення інтересу молоді до української мови, культури, історії, підтримка самовираження, обміну досвідом та спільної діяльності, яка демонструє її зв'язок з українським суспільством, з місцями походження або проживання, для формування мотивації до повернення та участі у відновленні своїх громад у майбутньому;

зміцнення соціальної згуртованості та формування у молоді стійкого усвідомлення приналежності до українського суспільства, в якому кожна молода людина відчуває потребу впливати на власне майбутнє та майбутнє своєї країни;

інтеграції молоді з територіями, на яких ведуться (велися) бойові дії, до українського соціокультурного простору, а також налагодження безпечного діалогу з молоддю, з частин території України, які тимчасово окуповані Російською Федерацією;

забезпечення соціалізації, адаптації та реінтеграції молоді і суб'єктів молодіжної роботи з територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих частин території України, з-поміж внутрішньо переміщених осіб, депортованих, примусово переміщених внаслідок збройної агресії РФ проти України, представників корінних народів України, національних меншин (спільнот), молоді, яка перебуває за межами України, для збереження зв'язку молоді з Україною;

посилення роботи з молоддю, яка не відчуває своєї приналежності до України і є легкою мішенню для російської чи будь-якої іншої дезінформації, а також для вербування до деструктивних дій, що підривають безпеку держави;

розвиток міжкультурного діалогу через взаємодію молоді і суб'єктів молодіжної роботи як в Україні, так і за її межами;

підвищення рівня участі молодих військовослужбовців, ветеранів у суспільному житті як прикладу громадянської стійкості і засобу зміцнення соціальної згуртованості.

Пріоритетне завдання 2. Розвиток стійкості, безпечного середовища та психоемоційного благополуччя молоді.

Пріоритетне завдання планується реалізовувати через:

забезпечення безбар'єрного та інклюзивного середовища для всіх категорій молоді, зокрема:

створення умов для безпечного та інклюзивного розвитку молоді шляхом усунення стигматизації та дискримінації щодо окремих категорій молоді (молодих людей з вразливих груп населення, внутрішньо переміщених осіб, молоді, яка належить до національних меншин (спільнот), є особами з інвалідністю);

створення умов для безпечної і нетравматичної комунікації між цивільною молоддю, молодими ветеранами та молодими військовослужбовцями;

розвиток нетерпимості до будь-яких форм насильства серед молоді, запобігання соціально ризикованій поведінці та гендерно зумовленому насильству;

підвищення рівня гендерної компетентності серед фахівців, які працюють із молоддю, зокрема молодіжних працівників, представників громадських об'єднань, інших суб'єктів молодіжної роботи;

підтримка психічного та фізичного здоров'я молоді, зокрема:

створення умов для збереження та відновлення емоційного благополуччя, подолання наслідків стресу та психотравм, зокрема тих, що пов'язані зі збройною агресією РФ проти України, іншими негативними факторами;

формування культури відповідального ставлення до власного фізичного, репродуктивного та психічного здоров'я, у тому числі для попередження інфекційних хвороб, що передаються статевим шляхом, дотримання здорового харчування, імунопрофілактики, відмови від куріння;

утвердження позитивного ставлення до звернення за психологічною допомогою як природної та корисної практики у складних життєвих ситуаціях;

розширення доступу до психологічної допомоги для збереження гармонійних відносин у молодих сім'ях, зокрема військовослужбовців, ветеранів, родин загиблих, тих, які зіткнулися з викликами, спричиненими збройною агресією РФ проти України, вимушеною депортацією, примусовим переміщенням або необхідністю адаптації до нових умов життя, із застосуванням сучасних механізмів;

формування навичок емоційної регуляції та життєстійкості у молоді, з особливим акцентом на підлітків, а також проведення роботи з їхніми батьками для підвищення обізнаності щодо особливостей підліткового віку, емоційних потреб молоді та ефективних способів її підтримки в цей період.

розвиток самозарадності та стійкості молоді, зокрема:

зміцнення психологічної стійкості до тривожних станів, зумовлених збройною агресією РФ проти України та адаптацією до змін, зокрема задля самопомоги та профілактики емоційного вигорання;

формування у молоді культури самозарадності, управління ризиками, кризового планування та ухвалення рішень в умовах невизначеності;

розвиток навичок збереження безпеки життєдіяльності для спроможності реагувати на виклики воєнного та післявоєнного періодів.

Пріоритетне завдання 3: Сприяння самореалізації та економічній спроможності молоді

Пріоритетне завдання планується реалізовувати через:

розвиток професійної самореалізації та інтеграції молоді в ринок праці через формальну і неформальну освіту, зокрема:

розвиток конкурентних на ринку праці компетентностей молоді та створення умов для її усвідомленого вибору професійного шляху, зокрема через рівний доступ до професійного кар'єрного консультування, професійної орієнтації і перекваліфікації, менторства, стажування у приватному та державному секторах, у тому числі в органах державної влади та органах місцевого самоврядування;

створення умов для гендерної рівності у сфері професійної самореалізації та працевлаштування молоді;

сприяння залученню роботодавців до розвитку економічної спроможності молоді;

розширення професійних можливостей для молоді, особливо для молоді, яка перебуває у складних життєвих обставинах, тих, хто тимчасово не працює чи не навчається, є особами з інвалідністю, ветеранами, внутрішньо переміщеними особами, належить до корінних народів України, національних меншин (спільнот) або планує змінити професію, у тому числі шляхом впровадження ініціативи ЄС “Молодіжна гарантія”;

розвиток цифрових компетентностей молоді через формальну і неформальну освіту для підвищення стійкості та безпеки в інформаційному середовищі, зокрема:

розвиток цифрової грамотності, медіаграмотності, базових знань з кібербезпеки та безпечної поведінки в онлайн-просторі для покращення здатності молоді до життєстійкості в умовах інформаційних викликів, зокрема протистояння дезінформації, пропаганді та інших заходів ворожої інформаційної діяльності, у тому числі заснованих на використанні сучасних технічних засобів із безпечним використанням технологій штучного інтелекту;

формування середовища для розвитку когнітивної безпеки, яке сприяє розвитку критичного мислення та здатності молоді до самостійного осмислення, аналізу та відповідального поширення інформації;

формування культури підприємництва серед молодих жінок і чоловіків та заохочення їх до започаткування власної справи, зокрема:

підвищення підприємницької спроможності молоді шляхом формування та розвитку навичок лідерства, підприємливості, емоційного інтелекту, міжособистісної взаємодії, фінансової грамотності, саморозвитку, здатності діяти в умовах невизначеності, зокрема, через систему менторської підтримки;

сприяння розвитку соціального та шкільного підприємництва, у тому числі, інноваційних бізнес-інкубаторів, технополісів, платформ для обміну досвідом та підтримки молодіжних підприємницьких ініціатив;

формування інноваційного потенціалу молоді через програми формальної та неформальної освіти, орієнтовані на креативну економіку, зокрема:

забезпечення організаційної і фінансової підтримки наукової діяльності молодих вчених та підтримка їх наукової діяльності;

залучення молоді до креативних індустрій, інноваційної діяльності та новітніх технологій, у тому числі, шляхом ознайомлення з екосистемою стартапів, їхньої участі в проєктах у сферах дизайну, мистецтва, культури та інформаційних технологій;

створення умов для реалізації інтелектуального потенціалу молодих жінок і чоловіків через підтримку інтересу до природничих, математичних, технічних та інженерних дисциплін – зокрема математики, фізики, статистики, інженерії та інших галузей, що формують основу технологічного розвитку, а також розвиток технологічних компетентностей шляхом популяризації STEM (STEAM/STREAM)-освіти;

інтеграція молоді в освітньо-наукові та інноваційні екосистеми, включаючи участь у наукових спільнотах, акселераційних програмах, інноваційних хабах і лабораторіях для набуття дослідницьких і проєктних навичок, формування міждисциплінарного мислення та здатності генерувати нові рішення для глобальних викликів.

Реалізація заходів відповідно до визначених пріоритетних завдань, відбуватиметься через цілісну, скоординовану діяльність усіх зацікавлених сторін у молодіжній політиці, що включатиме:

забезпечення розвитку міжвідомчої та міжсекторальної взаємодії як наскрізного інструменту реалізації нової Програми для молоді шляхом формування сталих партнерств між органами державної влади, органами місцевого самоврядування, міжнародними організаціями, представниками роботодавців та профспілок, соціально відповідальним бізнесом, суб'єктами молодіжної роботи та іншими заінтересованими сторонами;

розвиток міжнародного молодіжного співробітництва, інтеграцію української молоді у світову та європейську молодіжну спільноту, посилення партнерств з українцями за кордоном, діаспорянськими організаціями, молодіжними громадськими об'єднаннями та іноземними організаціями, впровадження кращих міжнародних практик, враховуючи контекст України;

проведення заходів та реалізацію проектів для молоді, у тому числі на конкурсних засадах, що здійснюються суб'єктами молодіжної роботи та відповідають викликам сьогодення, а також враховують принцип гендерної рівності (врахування потреб молодих жінок і чоловіків, аналіз бар'єрів доступу до можливостей і підтримку гендерно-орієнтованого підходу);

започаткування та розвиток програм неформальної освіти, мобільності, молодіжних обмінів, у тому числі Національної програми залучення молоді до відновлення України шляхом молодіжних обмінів "ВідНОВА:UA", національного конкурсу "Молодіжна столиця України", Національної програми особистісного та професійного розвитку молоді "Державотворець", українсько-польських обмінів молоддю та обмінів молоддю України та Литви;

забезпечення сталого інституційного розвитку молодіжних та дитячих громадських організацій, інших суб'єктів молодіжної роботи, зокрема, з акцентом на зміцнення їхньої управлінської, стратегічної та кадрової спроможності для активної участі у формуванні й реалізації молодіжної політики на всіх рівнях;

підвищення організаційної спроможності молодіжних центрів, просторів та інших суб'єктів молодіжної роботи задля ефективного виконання пріоритетних завдань та заходів нової Програми для молоді;

сприяння ефективній діяльності чинних, у тому числі переміщених, та, за результатами здійсненого аналізу, створенню нових молодіжних центрів і просторів, молодіжних рад, як інклюзивних інституцій, що забезпечують молоді доступ до актуальних програм;

забезпечення ефективності діяльності державної установи "Всеукраїнський молодіжний центр", зокрема для підтримки та розвитку молодіжних центрів і молодіжних просторів, підвищення їхньої спроможності і реалізації заходів, спрямованих на розвиток молоді;

забезпечення ефективності діяльності Українського молодіжного фонду для підтримки молодіжних проектів і виконання окремих завдань і заходів молодіжної політики;

розвиток молодіжної роботи з особливим акцентом на мобільну, що відповідають на виклики збройної агресії РФ проти України;

підготовку та підвищення компетентностей фахівців, які працюють з молоддю, задля їхньої ефективної роботи з різними категоріями молоді, зокрема шляхом реалізації програми "Молодіжний працівник";

цифровізацію молодіжної роботи, включаючи створення освітніх платформ та інструментів дистанційного інформування, для розширення доступу молоді до якісних послуг незалежно від її віку та місця проживання;

забезпечення інформаційної роботи з молоддю, у тому числі, з тією, яка тимчасового перебуває за межами України, з територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих частин території України, а також депортованої, примусово переміщеної внаслідок збройної агресії РФ проти України молоді, через налагодження цифрових каналів комунікації та відповідної цифрової інфраструктури, інструментів для проведення безпечної інформаційно-просвітницької роботи;

здійснення комплексу експертно-аналітичних, організаційних, впроваджувальних і підсумкових оціночних заходів, зокрема через підготовку щорічної доповіді про становище молоді, проведення щорічних репрезентативних соціологічних досліджень та опитувань, які базуються на основі даних, структурованих за статтю, віком, місцем проживання та іншими ознаками, що передбачає аналіз становища дівчат, жінок, хлопців та чоловіків у суспільстві.

Планування та реалізація будь-яких програм (проектів, заходів) для молоді має здійснюватися за обов'язкової участі молоді та на основі результатів досліджень потреб, очікувань і її бачення, проведених на всіх рівнях формування та реалізації молодіжної політики, з урахуванням специфіки територіальних громад, сіл і міст.

Координацію міжвідомчої та міжсекторальної взаємодії щодо реалізації пріоритетів Програми здійснюватиме Мінмолодьспорт.

Строк виконання Програми: 2026 – 2030 роки.

Передбачається щорічне здійснення моніторингу виконання Програми (реалізації пріоритетних завдань та заходів), за результатами якого, враховуючи дані щорічної доповіді та соціологічні дослідження, за потреби формуються пропозиції для її удосконалення.

Очікувані результати виконання Програми, визначення її ефективності

Виконання Програми дасть змогу забезпечити:

збільшення кількості молоді, яка бере участь у діяльності молодіжних радах, органах (організаціях) учнівського та студентського самоврядування, молодіжних та дитячих громадських організаціях, створених для вирішення питань, що стосуються молоді, не менш ніж на три відсотки щороку;

збільшення кількості молоді, яка взяла участь у заходах з соціальної згуртованості, формування у молоді стійкого усвідомлення приналежності до українського суспільства та протидії дезінформації та вербуванню до деструктивних дій, не менш ніж на три відсотки до попереднього року щороку;

збільшення частки молоді, яка спілкується українською мовою в усіх сферах життя (у сім'ї, на роботі та навчанні, з друзями), не менш ніж на два відсоткових пункти щороку;

частка молоді, яка перебуває за межами України та висловлює бажання повернутися до України протягом наступних 2 років;

зниження частки молоді, яка бажає емігрувати до інших країн, не менш ніж на п'ять відсоткових пунктів до 2030 року;

збільшення кількості молоді, фахівців, молодіжних працівників, представників громадських об'єднань, інших суб'єктів молодіжної роботи, які взяли участь у заходах та програмах неформальної освіти, спрямованих на формування гендерної рівності, запобігання та протидію гендерно зумовленому насильству, сексуальній просвіті,

підвищення обізнаності щодо прав людини, рівності та інклюзивності, не менш ніж на 10 відсотків до попереднього року щороку;

підвищення частки молоді, яка є нетерпимою до будь-яких форм насильства, включаючи гендерно зумовлене насильство, не менш ніж на п'ять відсоткових пунктів до 2030 року;

збільшення кількості інформаційних кампаній, програм, проектів та заходів, спрямованих на побудову діалогу, взаєморозуміння та співпраці між молоддю та ветеранами, військовослужбовцями, не менш ніж на 10 відсотків щороку;

збільшення кількості інформаційних кампаній, тренінгів та програм щодо збереження психічного здоров'я та методів його підтримки, не менш ніж на 10 відсотків щороку;

підвищення частки молоді, які занепокоєні власним психічним здоров'ям, не менш ніж на два відсоткові пункти щорічно;

підвищення частки молоді, яка готова отримувати безкоштовну психологічну допомогу, якщо їм пропонують, не менш ніж на п'ять відсоткових пунктів щорічно;

збільшення кількості заходів направлених на формування прихильності у молоді до попередження інфекційних хвороб, що передаються статевим шляхом, здорового харчування, імунопрофілактики, відмови від куріння, не менш ніж на 5 відсотків щороку;

збільшення кількості молодих сімей, які скористались психологічною допомогою, не менш ніж на п'ять відсотків щороку;

збільшення кількості молоді підліткового віку та їхніх батьків, які взяли участь у заходах, програмах, проектах, спрямованих на формування емоційної регуляції, життєстійкості у молоді; підвищення обізнаності батьків про ефективні способи взаємодії та підтримки підлітків у цей період, не менш ніж на п'ять відсотків щороку;

збільшення кількості фахівців, які працюють з дітьми та молоддю і здобули фахові навички професійної роботи з урахуванням підходу, орієнтованого на емоційне відновлення в умовах збройної агресії РФ проти України та післявоєнного відновлення, та підвищили кваліфікацію у сфері молодіжної політики, зокрема в рамках програми "Молодіжний працівник", не менш ніж на 10 відсотків щороку;

збільшення кількості молоді, яка скористалася програмами стажування, неформального професійного навчання, програмами менторства, що реалізовані в рамках співпраці між органами державної влади, органами місцевого самоврядування, представниками роботодавців, соціально відповідальним бізнесом із молодіжними центрами, молодіжними та дитячими громадськими об'єднаннями, молодіжними працівниками, іншими суб'єктами молодіжної роботи, не менш ніж на 10 відсотків до попереднього року щороку;

відновлення та/або відкриття молодіжних центрів і просторів, молодіжних та дитячих громадських об'єднань, молодіжних рад та інших суб'єктів молодіжної роботи як безбар'єрних та інклюзивних середовищ по всій країні, не менш ніж п'ять суб'єктів щороку;

підвищення частки молоді, яка працевлаштувалася впродовж 12 місяців після того, як скористалася послугами професійного кар'єрного консультування, взяла участь у сучасних програмах професійної орієнтації та/або перекваліфікації, не менш ніж на п'ять відсоткових пунктів щороку;

збільшення кількості молоді, яка бере участь у заходах з формальної та неформальної освіти, спрямованих на розвиток професійних компетентностей, які відповідають вимогам сучасного ринку праці, не менш ніж на п'ять відсотків щороку;

зниження частки молоді віком 15–24 роки, яка не працює, не навчається і не набуває професійних навичок, не менш ніж на п'ять відсоткових пунктів до 2030 року;

збільшення кількості молоді, яка взяла участь у заходах з формальної та неформальної освіти, спрямованої на розвиток цифрової грамотності, медіаграмотності, знань і навичок з кібербезпеки та безпечної поведінки в онлайн-просторі, не менш ніж на п'ять відсотків щороку;

зниження частки молоді віком 14–17, 18–34 років, яка мала проблеми із безпекою через використання інтернету упродовж останніх 12 місяців, не менш ніж на п'ять відсоткових пунктів щороку;

підвищення частки молоді віком 16–34 років, яка займається підприємницькою діяльністю або має власну справу (є самозайнятою), не менш ніж до п'ять відсотків від загальної чисельності відповідної вікової групи до 2030 року;

збільшення частки дівчат і молодих жінок, які обирають навчання та працевлаштування в технічних, інженерних, цифрових і підприємницьких сферах, не менш ніж на 5 відсоткових пунктів до 2030 року, з урахуванням показників участі в програмах профорієнтації, перекваліфікації, підтримки жіночого лідерства та підприємництва;

підвищення рівня навичок підприємливості, фінансової грамотності молоді, не менш ніж на п'ять відсотків до попереднього року щороку;

відкриття нових лабораторій, хакатонів, інноваційних бізнес-інкубаторів, технополісів, технопарків та інших платформ для розвитку інноваційного потенціалу молоді, не менше одного об'єкта в кожній області України до 2030 року;

збільшення кількості молоді, яка взяла участь у заходах, програмах, проектах у сферах дизайну, мистецтва, культури та інформаційних технологій, не менш ніж на п'ять відсотків до попереднього року щороку;

збільшення кількості молодих вчених;

підвищення частки молоді, яка бере участь у заходах, проектах, програмах та інших ініціативах у сфері наукової і науково-технічної діяльності, не менш ніж на два відсоткових пункти щороку.

Оцінка фінансових, матеріально-технічних, трудових ресурсів, необхідних для виконання Програми

Видатки на виконання Програми здійснюватимуться за рахунок коштів державного і місцевих бюджетів та інших не заборонених законодавством джерел.

Обсяг видатків, необхідних для виконання Програми, визначається щороку з урахуванням можливостей державного та місцевих бюджетів під час формування їхніх показників.

Орієнтовний обсяг фінансування Програми становить _____ тис. гривень.